

eftersin Natur, for saa vidt som det har noget nævneværdigt Omfang, vidner om en vis Skatteevne og derfor kan være en passende Maalestok for Beskatning. Synspunktet har derimod aldeles ikke været at ramme visse Arter af Virksomheder, at straffe nogle Arter af Virksomheder og begunstige andre, det er et Synspunkt, der har ligget mig aldeles fjernt. Spørgsmaalet har for mig kun været: Er dette Forbrug i det store og hele et Vidnesbyrd om en vis økonomisk Evne, en vis Evne til at undvære Beløb til Nydelser, som ikke høre til Livets Nødvendigheder? Og det mener jeg, det er, enten det nu gælder Teatre eller Biografer eller Koncerter eller Cirkus, eller hvad det er, og ud fra dette Forbrugsskattens Synspunkt kan jeg ikke anse den forskellige Udmaaling af Skatten, som her er sat ind, for egentlig hensigtssvarende, idet jeg ikke kan indrømme, at det Forbrug, der viser sig ved at besøge et af de større og dyrere Teatre, skulde vidne om en mindre Skatteevne end det at besøge en af de smaa og billige Anstalter. Heller ikke kan jeg, hvad jeg ogsaa oftere har udtalt, paa nogen Maade indrømme, at der ved Forslaget her er fundet nogen paalidelig Grænse mellem Kunst og Ikke-Kunst; der er jo overmaade mange af de Forestillinger, der finde Sted paa Teatre med justitsministeriel Bevilling, som have lige saa lidt med Kunst at skaffe som de Forestillinger, der mange Gange finde Sted paa Varieteerne. Jeg kan saaledes ikke indrømme, at det Skel, der her er opstillet, paa nogen Maade er et korrekt Skel mellem Kunst og saadanne Forlystelser, der intet have med Kunst at gøre. Derfor vilde jeg jo have foretrukket den oprindelige Affattelse ogsaa paa dette Punkt. Men da jeg her i dette høje Ting stod overfor Valget mellem ikke at faa Forslaget gennemført eller at gaa ind paa disse to Hovedændringer, kunde Valget for mig ikke være tvivlsomt. Den første af Ændringerne, altsaa Bruttobeskatningens Aflysning af Billets-katten, er for mig uden væsentlig Betydning, den har det ikke kostet mig noget som helst at gaa med til. Den anden Ændring, synes jeg, er noget mere betænkelig, men jeg maa indrømme, at der ogsaa her, og ikke mindst ved det Forbrug, der beskattes højere, er Tale om et Forbrug, som de vedkommende maaske i mange Tilfælde gjorde bedre i at undvære, og i alt Fald kan det paa ingen Maade siges at være et nødvendigt Led i deres Kultur og Dannelse. Jeg tror, at de kunne fremme og pleje den paa andre

og langt bedre Maader end denne; saa heller ikke ifølge denne Betragtning har Ændringen kunnet blive uantagelig for mig. Derimod var der to Hovedfordringer, som jeg maatte stille, og som jeg ogsaa fremførte overfor de Ændringer, som det ærede Medlem fra Fredensborg foreslog nede i Folketinget. Det var disse, at jeg ikke kunde gaa med til indenfor enkelte Kategorier af Forestillinger at indføre Fritagelser for nogle og Beskatning for andre. Det ærede Medlem fra Fredensborg vilde have Fritagelse for Provinsteatre og vilde gaa ind paa en lav Beskatning for Teatrene her i Byen. Det ærede Medlem vilde ligeledes have fuldstændig Fritagelse for Koncerter, og dette kunde jeg ikke gaa ind paa.

Et andet Punkt, jeg bestemt maatte holde paa, var, at det finansielle Udbytte af Loven ikke forringedes. Synspunktet for dette Forslag er jo et finansielt. Det var selvfølgelig aldrig blevet fremsat af mig, lige saa lidt som noget som helst andet Skatteforslag vil blive fremsat, hvis der ikke var Nødvendighed for det, hvis vi ikke absolut skulde have Penge, og hvis vi ikke, naar vi ikke tog Pengene paa denne Maade, maatte tage dem paa en anden Maade, der var lige saa byrdefuld eller endnu mere byrdefuld. Altsaa, Synspunktet har været udpræget finansielt, og det maatte derfor for mig være et Hovedpunkt, at Udbyttet af Loven ikke blev forringet. — Paa begge disse Punkter har det ærede Landstingsudvalgs Flertal imødekommet mig. Fritagelsen for Provinsteatre og for Koncerter findes ikke mere, og der er skaffet Kompensation for de Afgiftsbeløb, som Statskassen gaar Glip af, ved, at Afgiften nedsættes for Teatrene og Tivoli til 10 pCt. og for Koncerter til 5 pCt. Denne Kompensation er skaffet paa tre Maader: for det første derved, at hele Afgiften af det kongelige Teater tilfalder Statskassen, dernæst ved, at Afgiften af alt, hvad der ikke falder ind under Forestillinger, der udføres i Henhold til Lov eller Bevilling, Tivoli eller Koncerter, sættes ikke som foreslaaet til 15 pCt., men til 20 pCt., og endelig derved, at Musikrestauranter ere inddragne under Beskatning, saaledes at der for hver Musiker, der optræder ved Musikpræstation, der er forbunden med Beværtning, betales 50 Øre pr. Døgn; ere Musikydelseerne af mekanisk Art, betales 1 Kr. pr. Døgn, for saa vidt det er Orkestrion eller mekanisk Piano, der benyttes, og 50 Øre pr. Døgn, hvis det er mindre